

придружавах една умираща дама. За мое огромно облекчение и изумление служителят, който трябваше да ги прегледа, заяви, че сме стари познати и че през 1864 г. сме се срещали в Синсинати заедно с поета Т. Бюканън Рийд. Но най-много от всичко ме впечатли фактът, че всичко това ми беше причинено от моето друго Его и от неговия умел сарказъм, и беше тънка и фина подигравка заради коментарите ми в онова писмо. Стъпка по стъпка бях преведен от крайното съмнение до пълната убеденост, че съм буден, и най-накрая, с едно щракване или подигравателна усмивка, бях освободен от съня.

Този художник на сънища, съдейки по неговите работи, е много различен от Мен като личност. Ние никак не си приличаме и тук се крие една много обширна и сериозна изследователска тема. „Сънищата – казва един писател – са романите, които четем, докато спим дълбоко“, и с риска да понеса наказание ще заявя, че моят писател принадлежи към школа, към която не питая никакви симпатии. Ако, както всеки би предположил, аз съм този, който сънува – но използвайки чужд материал, – то как става така, че винаги неизменно се противопоставям, разстройвам, противореча на, дразня и осмивам самия себе си? По-добре да ме обесят и да свърши това, преди да съм успял да навредя на най-големия си враг с подобни жалки, глупави, унижителни сънища и отдавна забравени щуротии, каквито ми се налага да изтърпявам. Ако този alter-ego²²⁶ беше някой лунатик, той едва ли щеше да е толкова противен обитател на моя мозък, какъвто често се явява. Нашите характери са коренно противоположни. Защо неговият разум е толкова различен? Неговите вкусове, мисли, наклонности и малки странности нямат нищо общо с моите. Ако членувахме в един и същи клуб, дума нямаше да му обеля.

Сега стигаме до нашето магьосничество. Този alter-ego не се ограничава със сънищата. Лунатик наричаме човек, който сънува буден. Той изгубва волята си или способността да се контролира, която е резултат на точното взаимодействие на

²²⁶ Друг Аз (лат.) – б. пр.